

Sygn. akt II AKa 15/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 kwietnia 2023 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSA Marcin Kokoszczyński

Sędziowie: SA Anna Makowska - Lange

SA Dorota Rostankowska (spr.)

Protokolant: sekretarz sądowy Iwona Sidorko

przy udziale Prokuratora Prokuratury (...) w G. A. B.

po rozpoznaniu w dniach 9 marca 2023r. i 6 kwietnia 2023 r.

sprawy

R. T., s. B., ur. (...) w I., oskarżonego z art. 258 § 1 k.k.; art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 1 i § 3 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.; art. 62 § 2 k.k.s. i art. 61 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. i art. 6 § 2 k.k. w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 i 5 k.k.s. przy zastosowaniu art. 8 § 1 k.k.; art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.; art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. i art. 271 § 1 w zw. z art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k.; art. 299 § 1 k.k. w zb. z art. 299 § 5 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k.

K. K., s. F., ur. (...) w M., oskarżonego z art. 271 § 1 i § 3 k.k. w zw. z art. 273 k.k. i art. 12 k.k.; art. 299 § 1 k.k. w zb. z art. 299 § 5 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora odnośnie R. T. i obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z dnia 2 lipca 2021 r., sygn. akt **III K 223/16**

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. S. Kancelaria Adwokacka w B. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych brutto tytułem zwrotu kosztów obrony z urzędu udzielonej oskarżonemu R. T. w postępowaniu odwoławczym,

III. zwalnia oskarżonego R. T. od opłaty za postępowanie odwoławcze, a wydatkami tego postępowania w części związanej z jego w nim udziałem obciąża Skarb Państwa,

IV. wymierza oskarżonemu K. K. 300 (trzysta) złotych tytułem opłaty za postępowanie odwoławcze, i obciąża go wydatkami tego postępowania w części związanej z jego w nim udziałem.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE	
--------------	--

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 15/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1CZĘŚĆ WSTĘPNA		

0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z 2 lipca 2021r. III K 223/16

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońcy

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.11.3. Granice zaskarżenia

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	

#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

1Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
			Sąd odwoławczy nie przeprowadzał postępowania dowodowego.		
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
			Sąd odwoławczy nie przeprowadzał		

		postępowania dowodowego.			
--	--	--------------------------	--	--	--

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
	Sąd odwoławczy nie przeprowadzał postępowania dowodowego.	

0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
	Sąd odwoławczy nie przeprowadzał postępowania dowodowego.	

1STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzuty	
	Apelacja Prokuratora I. w odniesieniu do czynu przypisanego oskarżonemu R. T. w pkt. 2 sentencji wyroku,	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

<p>rażąca niewspółmierność orzeczonej kary 2 lat pozbawienia wolności i grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych po 100 zł każda, podczas gdy całości kształt okoliczności ustalonych w toku postępowania rzutujących na ocenę stopnia winy i społecznej szkodliwości przypisanego temu oskarżonemu zachowania, jego właściwości i warunki osobiste oraz zasady prewencji indywidualnej i generalnej, winny skutkować wymierzeniem oskarżonemu kary 5 lat pozbawienia wolności i grzywny w wymiarze 160 stawek dziennych po 100 zł każda i kara 5 lat pozbawienia wolności jako surowsza winna podleganiu w oparciu o dyspozycję art.8 § 2 k.k.s.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p>
<p>II. w odniesieniu do czynu przypisanego oskarżonemu R. T. w pkt. 7 sentencji wyroku, rażąca niewspółmierność orzeczonej kary 5 lat pozbawienia wolności, podczas gdy całości kształt okoliczności ustalonych w toku postępowania rzutujących na ocenę stopnia winy i społecznej szkodliwości przypisanego temu oskarżonemu zachowania, jego właściwości i warunki osobiste oraz zasady prewencji indywidualnej i generalnej, winny skutkować wymierzeniem oskarżonemu kary 10 lat pozbawienia wolności.</p>	<p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p>
<p>III. w odniesieniu do czynu przypisanego oskarżonemu R. T. w pkt. 8 sentencji wyroku, rażąca niewspółmierność orzeczonej kary łącznej 6 lat pozbawienia</p>	<p># niezasadny</p> <p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p>

wolności, podczas gdy całokształt okoliczności ustalonych w toku postępowania rzutujących na ocenę stopnia winy i społecznej szkodliwości przypisanego temu oskarżonemu zachowania, jego właściwości i warunki osobiste oraz zasady prewencji indywidualnej i generalnej, winny skutkować wymierzeniem oskarżonemu kary 12 lat pozbawienia wolności.

niezasadny
zasadny
częściowo zasadny
niezasadny
zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Apelacja obrońcy oskarżonego K. K.

I. Naruszenie przepisów postępowania, które miały wpływ na treść orzeczenia, a polegało na:

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

a/ naruszeniu art.170 § 1 pkt 2 kpk poprzez oddalenie postanowieniem z 24.10.2019 wniosku obrony sformułowanego w piśmie z 2019-10-16 (szczegółowe dane we wniosku) o przeprowadzenie dowodu z dokumentów Banku (...) Oddział w I. i zażądanie historii konta - historii operacji za okres 10.01.2012 do 31.12.2012 na wskazanym we wniosku koncie, którego właścicielem był A. B. (1) lub (...), kto był upoważniony do tego konta, czy upoważniona była A. P., kto i w jakiej dacie pobierał pieniądze z tego konta, ile razy z tego konta pobrała i w jakiej wysokości A. P. na okoliczność weryfikacji, oceny wiarygodności jej zeznań w tym zeznań obciążających oskarżonego, „prania pieniędzy przez tego świadka”.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny
zasadny
częściowo zasadny
niezasadny
zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

b/ naruszeniu zasady szybkości postępowania z art.2 § 1 pkt 4 kpk co miało wpływ na redukcję bezpośrednio przeprowadzonych dowodów przed sądem w postaci zeznań świadków i czasowe oddalenie sądu od przeprowadzonych na rozprawie dowodów spowodowało faktyczną

„pośredniość” postępowania dowodowego na etapie wyrokowania,

c/naruszeniu przepisu art.4, 7 kpk poprzez całkowicie dowolną jednostronną ocenę zeznań świadków: A. P. i K. B. i uznania ich za wiarygodne, pomimo, że ich zeznania są sprzeczne z wyjaśnieniami podejrzanych G. K., A. B. (1), z wyjaśnieniami oskarżonego K. K., z postanowieniami o przedstawieniu zarzutów podejrzanym G. K., A. B. (1) i K. K..

d/naruszeniu przepisu art.4, 7 kpk poprzez całkowicie dowolną, jednostronną ocenę wyjaśnień złożonych w toku śledztwa przez podejrzanych G. K., A. B. (1), K. K. oraz wyjaśnień na rozprawie osk. K. K., co do roli K. K. i uznaniu ich za niewiarygodne, pomimo, że są jednolite, konsekwentne,

e/naruszeniu przepisu art.4, 7 kpk przez ustalenie, że oskarżony K. K. miał związek z podmiotem (...), D. N., R. T., f-mą (...), f-mą (...), pomimo, że żaden ze świadków poza św. A. P. - ponad 150 osób- przesłuchanych w toku śledztwa i na rozprawie w tym D. S., B. K. tego nie potwierdzili.

II. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść wyroku polegający na ustaleniu, że:

a/oskarżony był formalnym pełnomocnikiem, a zarazem osobą decyzyjną i wydającą polecenia a zmarli A. B. (1) oraz G. K. działając na jego polecenie w ramach (...) przyjęli jako autentyczne faktury wymienione w pkt VII wyroku (pkt XII a. o.), pomimo że za życia podejrzanych takiego

zarzutu "sprawstwa kierowniczego" nie przedstawiono oskarżonemu K. K., że z zeznań przesłuchanych świadków w toku śledztwa (poza zeznaniami K. B. i A. P.) to nie wynika, ani nie wynika to z opinii grafometrycznej, ani z opinii - analizy połączeń telefonicznych,

b/ oskarżony w ramach przyjętego podziału ról wspólnie i w porozumieniu z G. K. i A. B. (1) podjął działania (opisane w zarzucie VIII wyroku (str. 99 wyroku, pkt XIII a.o.) pomimo, że oskarżony wyjaśnił przy pierwszym przesłuchaniu, że działał na polecenie podejrzanego A. B. (1) i wyjaśnił okoliczności w jakich wypłacał pieniądze, które przekazał w całości A. B. (1), który temu nie zaprzeczył.

***Apelacja obrońcy oskarżonego
R. T.***

I. obraza przepisów prawa materialnego a mianowicie art. 258 § 1 kk poprzez uznanie, iż oskarżony działał w zorganizowanej grupie przestępczej podczas gdy materiał dowodowy znajdujący się w niniejszej sprawie nie potwierdza tego zarzutu

II. obraza przepisów prawa materialnego a mianowicie art. 270 § 1 kk poprzez błędne uznanie, iż R. T. dopuścił się inkryminowanych czynów stypizowanych w niniejszym przepisie podczas gdy materiał dowodowy znajdujący się w aktach sprawy tego nie potwierdza

III. obraza przepisów prawa materialnego a mianowicie art. 271 § 1 kk poprzez błędne uznanie, iż R. T. dopuścił się inkryminowanych czynów stypizowanych w niniejszym przepisie podczas gdy materiał dowodowy znajdujący się w aktach

sprawy tego nie potwierdza tego zarzutu

IV. obraza przepisów prawa materialnego a mianowicie art. 299 § 1 i 5 kk przez błędną jego wykładnię i niewłaściwe zastosowanie polegające na przypisaniu apelującemu R. T. występku tzw. „prania brudnych pieniędzy” bez wskazania w jego opisie, z jakiego czynu zabronionego miały pochodzić korzyści stanowiące jego przedmiot, a w związku z powyższym nie doszło do wypełnienia przez oskarżonego znamion czynu stypizowanego w art. 299 kk.

V. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, a polegający na wyrażeniu przez Sąd I instancji poglądu, że zebrany w sprawie materiał dowodowy jest wystarczający do przypisania oskarżonemu R. T. zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów i w konsekwencji do skazania oskarżonego pomimo tego, iż nie wyjaśniono wszystkich wątpliwości a dowody znajdujące się w aktach sprawy upoważniają do całkowicie odmiennego wniosku.

VI. obraza przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia a mianowicie art. 7 kpk poprzez wybiórczą, jednostronną, dokonaną z przekroczeniem zasady swobodnej oceny dowodów ocenę zeznań świadków i wyjaśnień oskarżonego.

VII. art. 4, 424 oraz 410 k.p.k., która miała wpływ na treść zaskarżonego wyroku a wynikającą z poczynienia ustaleń co do winy oskarżonego na okolicznościach faktycznych nie znajdujących odzwierciedlenia w zabranym

	<p>materiale dowodowym i ustalonym stanie faktycznym, okolicznościach wyłącznie obciążających oskarżonego, przy pominięciu dowodów i okoliczności świadczących na korzyść, dowolnej oceny dowodów i nienależytego uzasadnienia w tym zakresie.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutów za zasadne, częściowo zasadne albo niezasadne</p>		
<p>Apelacja Prokuratora</p> <p>Skarżąca nie złożyła wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego co, w związku z treścią art.423 § 1a kpk w zw. z art.458 kpk, zwalnia Sąd Apelacyjny od czynienia rozważań odnośnie tego środka odwoławczego.</p> <p>Apelacja obrońcy oskarżonego K. K.</p> <p>Na wstępie Sąd Apelacyjny odniesie się do rozważań skarżącego dotyczących czynności procesowych prowadzonych na etapie postępowania przygotowawczego (str.4-5 apelacji). Pozostają one bez wpływu na treść zaskarżonego orzeczenia, a w zakresie wskazania dat przesłuchań wskazanych tam podejrzanych i świadka, treści postawionych podejrzanym zarzutów i dat śmierci A. B. (1) i G. K. są bezsporne. Przede wszystkim podkreślenia wymaga, że przedmiotem zaskarżenia jest wyrok Sądu I instancji, nie zaś akt oskarżenia. Przedmiotem oceny Sądu odwoławczego jest ocena dowodów dokonana przez Sąd Okręgowy, nie zaś przez prokuratora. Nie sposób również uznać aby doszło do naruszenia prawa do obrony K. K., który z uwagi</p>		

na śmierć współpodejrzanych nie mógł im zadawać pytań lub zażądać z nimi konfrontacji.

Ad.I.a/ Zarzut nie jest trafny. Sąd Apelacyjny w pełni podziela stanowisko Sądu I instancji zawarte w postanowieniu z 24 października 2019r. (k.13498v-13499 akt sprawy). Skarżący w uzasadnieniu wywiedzionego środka odwoławczego nie uargumentował przekonująco podniesionego zarzutu, w szczególności argumentacja ta nie stanowi skutecznej przeciwwagi dla stanowiska Sądu Okręgowego, które znalazło pełną akceptację Sądu II instancji. Bez znaczenia dla odpowiedzialności karnej oskarżonego K. K. w przedmiotowej sprawie jest dla kogo A. P. wystawiła fakturę sprzedaży nr (...) z 1.10.2012r., skoro wniosek dowodowy dotyczył dokumentacji banku, który nie został wskazany w akcie oskarżenia. Podkreślenia wymaga, że oskarżonemu K. K. nie przypisano czynu związanego z fakturą (...) z 1.10.2012r. a zatem trafnie Sąd Okręgowy wskazał, że wnioskowany dowód nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Bez znaczenia pozostaje, że faktura ta dotyczyła firmy (...), która jest wymieniona w zarzucie przypisanym oskarżonemu K. K.. Sąd bowiem – co przyznał sam skarżący (str.6 apelacji) - jest związany zdarzeniem historycznym objętym aktem oskarżenia sformułowanym przez oskarżyciela, a zdarzeniem tym nie jest objęta wskazana przez skarżącego faktura. W istocie w tej części uzasadnienia apelacji skarżący kwestionuje dokonaną przez Sąd Okręgowy ocenę wiarygodności zeznań świadka A. P., co jest odrębnym zarzutem

apelacji i Sąd odwoławczy odniesie się do niego w dalszej części niniejszego uzasadnienia. W tym miejscu jedynie wskazać należy, że świadek A. P. przyznała się do akcentowanej przez skarżącego okoliczności, tj. do wypisania faktury z 1.10.2012r. (zeznania - k. k.5011-5016 akt sprawy, które podtrzymała na rozprawie – k.13296 akt sprawy). Sąd nie sposób uznać aby na tej podstawie skarżący zdołał skutecznie podważyć wiarygodność zeznań świadka. Poza zatem okolicznością, że faktura ta nie ma znaczenia dla odpowiedzialności karnej oskarżonego K. K. w przedmiotowej sprawie, przyznanie jej sporządzenia zbędnym czyniło weryfikację tej okoliczności poprzez dokumenty bankowe. Skoro A. P. ma w przedmiotowej sprawie status świadka, całkowicie bezprzedmiotowe są dywagacje skarżącego (str.6 apelacji) co do tego, że gdyby miała status oskarżonej jej zeznań nie można byłoby procesowo wykorzystać.

Ad.I.b/ Zarzut nie jest trafny. Nie jest tak jak sugeruje skarżący, że między planowaną pierwotnie publikacją wyroku (11 grudnia 2019r.) a jego faktyczną publikacją (2 lipca 2021r.) Sąd Okręgowy nie prowadził postępowania. Jak wynika bowiem z akt sprawy, między tymi datami Sąd dokonywał czynności mających na celu doprowadzenie do przesłuchania świadka D. N., do czego doszło na rozprawie 1 czerwca 2021r. (k.13597v-13598 akt sprawy). Przy tak obszernym – na co zwrócił uwagę sam skarżący (st.6 apelacji) – materiale dowodowym oczywistym jest, że rozprawa główna jest rozciągnięta w czasie.

W pełni zgodnym z obowiązującym prawem (art.391 § 1 kpk) jest odczytywanie zeznań świadków w sytuacjach określonych w tym przepisie. Zgodnie z utrwalonym orzecnictwem, przepis ten obliguje sąd do odczytania zeznań świadka w razie wystąpienia jednej z określonych tam okoliczności i takie postąpienie Sądu orzekającego nie daje podstaw do podniesienia zarzutu naruszenia zasady bezpośredniości (patrz: postanowienia Sądu Najwyższego z: 22 czerwca 2022r. w sprawie I KK 148/22, 6 kwietnia 2006r. w sprawie IV KK 7/06; wyrok Sądu Najwyższego z 11 kwietnia 2022r. w sprawie III KK 4/22). Podkreślenia wymaga, że skarżący nie zakwestionował zasadności zastosowania tego przepisu a - w istocie - wiarygodność zeznań świadków wskazanych w zarzucie. Podkreślenia wymaga, że w odniesieniu do wszystkich słuchanych w sprawie świadków Sąd Okręgowy stosował przepis art.391 § 1 kpk, co nie spotkało się z krytyczną oceną skarżącego. Ten brak konsekwencji apelującego w połączeniu z wnikliwą oceną zeznań świadków, w tym również K. B. i A. P. czynią zarzut naruszenia zasady bezpośredniości całkowicie chybionym. Nie bez znaczenia pozostaje, że dla skutecznego podniesienia zarzutu obrazy przepisów postępowania skarżący musi wykazać zarówno, że do doszło do obrazy określonego przepisu, jak i wpływ tego uchybienia na treść orzeczenia. Skarżący nie wykazał aby odczytanie złożonych w postępowaniu przygotowawczym zeznań świadków K. B. i A. P. w sytuacji – co wymaga podkreślenia – kiedy byli obecni na rozprawie i przed odczytaniem

złożyli swobodne zeznania – naruszało zasadę bezpośredniości. Podkreślenia wymaga, że przepis ten dotyczy zarówno odczytania zeznań świadków, którzy nie stawili się na rozprawę główną, jak i odczytania zeznań świadków, którzy wprawdzie stawili się na rozprawę, ale zeznają w pewny zakresie rozbieżnie w porównaniu do dotychczasowych depozycji lub oświadczają, że pewnych okoliczności nie pamiętają. Podkreślenia wymaga, że w odniesieniu do świadków wskazanych w omawianej apelacji (K. B. i A. P.) zastosowane ma druga z wymienionych sytuacji. Świadkowie bowiem stawili się na rozprawie głównej. Nie doszło zatem do naruszenia zasady bezpośredniości, gdyż strony i sąd orzekający mieli możliwość zadawania świadkom pytań. Wskazać również godzi się, że zgodnie z utrwalonym orzecnictwem, które podziela Sąd Apelacyjny w niniejszym składzie, odwód odtworzony w trybie art.391 § 1 kpk jest dowodem pełnoprawnym (tak: Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z 16 marca 2020r. w sprawie II AKa 376/19, Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z 20 lutego 2019r. w sprawie II AKa 190/18). Wszystkie depozycje świadków podlegają swobodnej ocenie Sądu. Podkreślenia wymaga, że słuchani w sprawie świadkowie, w szczególności wskazani przez skarżącego: K. B. i A. P. przed odczytaniem ich zeznań na rozprawie złożyli zeznania w sposób swobodny (odpowiednio: k.13105-13106 i k.13295v-13297 akt sprawy). Nie jest zatem tak jak sugeruje skarżący, że Sąd Okręgowy dysponował jedynie ich zeznaniami złożonymi w toku postępowania przygotowawczego. Wnikliwość z jaką Sąd Okręgowy dokonał

oceny wszystkich zgromadzonych w sprawie dowodów, tak każdego z osobna jak i we wzajemnym powiązaniu całkowicie bezzasadnym czyni zarzut skarżącego jakoby czas trwania postępowania, w szczególności między pierwotnie planowanym ogłoszeniem wyroku, a faktycznym jego wydaniem w jakikolwiek negatywny sposób wpłynął na tok rozumowania sądu, czy też realizację dyrektyw oceny dowodów określonych w art.7 kpk. Twierdzeniom skarżącego w tym zakresie przeczy uzasadnienie wyroku sporządzone przez Sąd I instancji. Zarówno jego obszerność, jak i szczegółowość oraz zgoda z zasadami logicznego rozumowania wskazuje, że czas prowadzenia rozprawy głównej nie miała jakiegokolwiek negatywnego wpływu na rzetelność procesu w przedmiotowej sprawie. Całkowicie chybiony jest również zarzut opierający się na nieuwzględnieniu złożonego na etapie postępowania przygotowawczego wniosku K. K. o wyłączenie jego sprawy do odrębnego postępowania. Skarżący bowiem w żadnym stopniu nie wykazał jak czynności procesowe dokonywane na etapie postępowania przygotowawczego miałyby wpływać na treść zaskarżonego orzeczenia sądu.

Ad.I.c/,d/,e/ Zarzuty te zostaną omówione łącznie w niniejszym uzasadnieniu, gdyż pozostają w bliskiej łączności, a i sam skarżący sporządził łączne w ich zakresie uzasadnienie (str.7-11 apelacji). Zarzuty te są niezasadne. Przed przystąpieniem do szczegółowego odniesienia się do nich koniecznym jest poczynienie uwag natury ogólnej.

Przede wszystkim naruszenie przepisów postępowania nie może polegać na ustaleniu, jak wskazał to skarżący w pkt. e) zarzutu. Błąd w ustaleniach faktycznych bowiem nie jest tożsamy z uchybieniem w zakresie przepisów postępowania, może natomiast być jego konsekwencją.

Nadto, o ile na poparcie zarzutu obraży art.7 kpk skarżący przedstawił argumentację, o tyle brak jej w odniesieniu do zarzutu obraży art.4 kpk.

Wskazać zatem należy, że wyrażona w art.4 kpk zasada obiektywizmu, zwana też zasadą bezstronności, stanowi rozwinięcie normy zawartej w art.45 Konstytucji RP, gwarantującej prawo m.in. do rozpoznania sprawy przez bezstronny sąd oraz zobowiązania przyjętego przez Polskę w art.6 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka. Ową bezstronność należy postrzegać jako stan, w którym sędzia w trakcie toczącej się przed sądem sprawy traktuje wszystkich uczestników postępowania równorzędnie (bezstronność subiektywna) oraz jako niezależność sędziego polegająca na tym, że - jak stanowi art.178 ust.1 i 3 Konstytucji RP - działa on wyłącznie na podstawie prawa, zgodnie ze swoim sumieniem i wewnętrznym przekonaniem (bezstronność obiektywna). Powołanie się na naruszenie art.4 kpk nie może zatem stanowić samodzielnego zarzutu apelacyjnego, lecz musi być poparte wskazaniem naruszenia przepisów gwarantujących przestrzeganie tej zasady. Zgodnie z poglądem zaprezentowanym przez Sąd Najwyższy w postanowieniu z 3 października 2011r. w sprawie

V KK 112/11: „Przepis art. 4 k.p.k. stanowiący o jednej z generalnych zasad procesu karnego - o zasadzie obiektywizmu, nie może być samoistną podstawą zarzutów odwoławczych. Jest on wszak kierowany do organów prowadzących postępowanie karne i nakłada na nich obowiązek badać oraz uwzględniać okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego. Realizacji tej zasady przez te organy służą konkretne przepisy ustawy karnej procesowej. Chcąc zarzucić tym organom nieprzestrzeganie tej zasady procesowej, należy w środkiem odwoławczym te przepisy powołać, jako przez nich nie respektowane. Brak tego rodzaju odniesień czyni zarzut obrazy tylko art. 4 k.p.k. bezzasadnym”. Identyczne stanowisko konsekwentnie prezentowane jest w orzecznictwie Sądu Najwyższego i sądów powszechnych oraz literaturze (patrz: postanowienia Sądu Najwyższego z: 21 listopada 2012r. IV KK 244/12, 20 listopada 2012r. V KK 92/12, 3 kwietnia 2012r. V KK 338/11; wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 26 czerwca 2013r. II AKa 181/13; B. Augustyniak, K. Eichstaedt, M. Kurowski, D. Świecki (red.), Kodeks postępowania karnego – komentarz, Warszawa 2013r., Tom I, s. 45; T. Grzegorzczak, Kodeks postępowania karnego – komentarz, Warszawa 2014r., Tom I, s. 60; P. Hofmanski, E. Sadzik, K. Zgryzek, Kodeks postępowania karnego – komentarz, Warszawa 2011r., Tom I, s. 58). Nie jest naruszeniem art.4 kpk stan będący rezultatem przeprowadzonego przez Sąd I instancji procesu dowodzenia, w wyniku którego dokonano selekcji zgromadzonego materiału dowodowego i oparto ustalenia

faktyczne o dowody niekorzystne dla strony niezadowolonej z takiego stanu rzeczy. W przypadku zaistnienia przeciwstawnych dowodów, kreujących odmienne, czy wzajemnie wykluczające się stany faktyczne – jak miało to miejsce w przedmiotowej sprawie – Sąd nie jest wszak zobligowany do wyboru tej wersji, która jest korzystniejsza dla oskarżonego, a tego w istocie domagał się autor apelacji, prowadząc w zakresie omawianego zarzutu polemikę ze stanowiskiem Sądu I instancji. Jest to błędne rozumienie zasady określonej w art.4 kpk. Oznaczałoby to bowiem holdowanie niedopuszczalnej w polskiej procedurze zasadzie legalnej oceny dowodów, zaś wymiar sprawiedliwości byłby ubogi, skoro opierałby się jedynie na zapewnieniach osoby nie przyznającej się do popełnienia zarzuczonego mu czynu, a ignorował treść pozostałych przeprowadzonych w sprawie dowodów, logikę rozumowania na nich opartego i racjonalność wyciągniętych wniosków. Dlatego właśnie ustrojową prerogatywą sądów jest możliwość ustalania w granicach swobody ocen prawdy materialnej będącej pierwszorzędnym celem procesu karnego (art.2 § 2 kpk). Swobodna ocena dowodów ograniczona jest zaś jedynie powinnością przedstawienia w uzasadnieniu zaskarżonego rozstrzygnięcia rozumowania, które doprowadziło skład orzekający do dokonanego wyboru. Zdaniem Sądu Apelacyjnego, Sąd Okręgowy temu zadaniu w pełni sprostał. W sporządzonym dokumencie sprawozdawczym szczegółowo przedstawił, jakim dowodom, w jakim zakresie i z jakich względów dał wiarę, bądź też wiarygodności tej odmówił. Analizując zarzut

autora apelacji przez pryzmat powyżej przedstawionych uwag Sąd Apelacyjny – po zapoznaniu się z przebiegiem procesu oraz dokumentem sprawozdawczym sporządzonym przez Sąd Okręgowy - nie stwierdził, aby organ ten sprzeniewierzył się zasadzie obiektywizmu, to jest aby naruszył przepisy mające zapewnić jej realizację.

Brak jest również podstaw do uznania za zasadny zarzut obrazu art.7 kpk, w szczególności w odniesieniu do wskazanych w apelacji zeznań świadków, wyjaśnień podejrzanych i oskarżonego K. K.. Sąd I instancji ma ustawowo zagwarantowaną swobodę w ocenie przeprowadzonych dowodów i ocena ta podlega ochronie przewidzianej w art.7 kpk dopóty, dopóki nie zostanie wykazana jej błędność. Jak słusznie przyjmuje się w orzecznictwie, przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art.7 kpk wtedy, gdy:

- jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art.410 kpk) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy(art.2 § 2 kpk);

- stanowi wynik rozważenia wszystkich tych okoliczności, przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art.4 kpk);

- jest wyczerpująco i logicznie
- z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego
- argumentowane w uzasadnieniu wyroku (art.424 § 1 pkt 1 kpk); (por.m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z: 24 lutego 2011r. III

KK 382/2010r., z 7 lipca 2010r. II KK 147/2010, z 13 czerwca 2007r. V KK 5/2007, z 25 września 2002r. II KKN 79/2000 oraz wyroki Sądu Najwyższego z: 22 lutego 1996r. II KRN 199/95, 9 listopada 1990r. WRN 149/90).

Sąd odwoławczy rozpoznający apelację dokonuje natomiast kontroli swobodnej oceny dowodów dokonanej przez Sąd I instancji (porównaj: T. Grzegorzczak, J. Tylman, Polskie postępowanie karne, Wydawnictwo Prawnicze LexisNexis, Warszawa 2003 r., s. 90 - 94; S. Waltoś, Proces karny - zarys systemu, Wydawnictwo Prawnicze Lexis Nexis, Warszawa 2003r., s. 255 - 259).

Sąd Okręgowy bardzo wnikliwie ocenił zeznania świadka A. P. (str.66-68 uzasadnienia wyroku) wskazując na ich szczegółowość, spójność, drobiazgowość i konsekwencję. Nie jest również tak jak twierdzi skarżący, że nie znalazły one potwierdzenia w innych dowodach zgromadzonych w sprawie. W tym zakresie bowiem trafnie wskazał Sąd I instancji na zeznania K. B., pracowników (...), pracowników banku (...) i monitoring jednej z placówek tego banku. Dowody te natomiast w połączeniu z wyżej wskazanymi cechami zeznań świadka, które trafnie dostrzegł Sąd I instancji, skutkują uznaniem, że zeznania świadka A. P. są wiarygodne. Powoduje to również, że wskazywana przez skarżącego (str.8 apelacji) niechęć świadka do oskarżonego K. K. nie implikuje uznania, że zeznania go obciążające są niewiarygodne. Podkreślenia wymaga, na co również zwrócił uwagę Sąd Okręgowy (str.67 uzasadnienia wyroku), że świadek

nie obciąża nadmiernie oskarżonego skoro przyznała, że wystawiła dwie faktury po śmierci A. B. (1) i podejmowała po tym czasie środki z konta prowadzonej na jego nazwisko firmy. Za całkowicie dowolne uznać należy twierdzenia apelującego, że swoimi zeznaniami obciążającymi oskarżonego K. K. świadek A. P. chciała umniejszyć odpowiedzialność A. B. (1) i G. K.. Podkreślenia bowiem wymaga, że obaj podejrzani zmarli na etapie postępowania przygotowawczego, podczas gdy zeznania omawianego świadka były konsekwentne w toku całego postępowania. Brak jest zatem logicznych podstaw do uznania, że w takiej sytuacji świadek chciałaby chronić A. B. (1) i G. K. bezpodstawnie obciążając oskarżonego K. K.. Na marginesie zatem jedynie wskazać należy, że o ile świadek była konkubina A. B. (1), o tyle G. K. był dla niej osobą obcą. W swoich zeznaniach obciążała w zasadzie obu podejrzanych wskazując na ich zachowania niezgodne z prawem. W szczególności nie sposób za odciążające G. K. uznać wskazywane przez skarżącego (str.8-9 apelacji) zeznania A. P., w których mówi o poświadczaniu na jego prośbę nieprawdy w dokumentach, jeżdżenie z nim do banku po odbiór pieniędzy, przekazywaniu jej G. K. i wyjazd z nim do firmy (...), gdzie również po śmierci A. B. (1) wystawiła fakturę.

Jak już wskazano w niniejszym uzasadnieniu, brak było podstaw do weryfikowania wiarygodności zeznań świadka A. P. w oparciu o wnioskowane przez obronę dokumenty z banku (...), skoro sama świadek przyznała, że wypłaciła z tego banku pieniądze i przekazała je G. K., a faktura wskazana we

wniosku nie jest objęta zarzutami przedstawionymi i przypisanymi oskarżonemu K. K.. Żadnego znaczenia dla odpowiedzialności karnej tego oskarżonego w przedmiotowej sprawie nie ma – w ocenie Sądu Apelacyjnego – przypuszczenie skarżącego, że świadek A. P. mogła otrzymać za wskazane wyżej działania (wystawienie faktury, wypłatę pieniędzy z banku i przekazanie ich G. K.) pieniądze. Podkreślenia wymaga (co akcentuje również sam skarżący w wywiedzionym środku odwoławczym), że A. P. miała w przedmiotowym postępowaniu status świadka, nie zaś podejrzanej czy oskarżonej, co mogłoby uzasadniać zamiar obciążania innych podejrzanych/oskarżonych w celu umniejszenia własnej odpowiedzialności. Żadnego znaczenia dla kwestii odpowiedzialności oskarżonego K. K. w przedmiotowej sprawie nie ma to na czyje polecenie A. P. wystawiała faktury po śmierci A. B. (1). Zarówno bowiem te faktury, jak i czas ich wystawienia nie są objęte zarzutem przypisanym oskarżonemu K. K. w przedmiotowej sprawie.

Skutku oczekiwanego przez skarżącego nie może również przynieść odwoływanie się do zeznań świadka złożonych przed sądem, w których mówiła o przekazaniu oskarżonemu K. K. przez A. B. (1) kwoty 300.000 zł. i twierdzenie, że skoro nie wspominała o tym składając zeznania w toku postępowania przygotowawczego, to jej zeznania uznać należy za niewiarygodne i mające na celu bezpodstawne „pograżenie” oskarżonego K. K.. Podkreślenia bowiem wymaga, że już będąc słuchana w toku

postępowania przygotowawczego świadek zeznawała o przekazywaniu pieniędzy oskarżonemu K. K. przez A. B. (1) (k.5012, k.5019 akt sprawy). Okoliczność zatem, że wówczas nie wskazała żadnej kwoty nie może sama w sobie skutkować uznaniem zeznań świadka za niewiarygodne. Na marginesie zatem jedynie wskazać należy, że kwota jakiej przyjęcie przypisano oskarżonemu K. K. w ramach zarzutu z art.299 § 1 kk kilkukrotnie przewyższa 300.000 zł., jest to bowiem kwota 1.313.044 zł.

Skutku oczekiwanego przez skarżącego, tj. skutecznego zakwestionowania wiarygodności zeznań świadka A. P. nie może również przynieść odwoływanie się do jej zeznań złożonych 2 października 2012r. Jak wynika bowiem z protokołu przesłuchania świadka (k.4872-4873 akt sprawy), dotyczyły one tylko okoliczności śmierci A. B. (1).

Nie ma racji skarżący twierdząc, że brak jest dowodów na to, że oskarżony K. K. uzależnił od siebie finansowo rodzinę A. B. (1) oraz że ich zatrudnił. O tym, że firmą A. B. (1) praktycznie zarządzał K. K. świadczą zeznania świadków: K. B. (k.5510-5510v, 5512, 13105 akt sprawy) i A. P. (k.5012 akt sprawy). To, że skarżący kwestionuje wiarygodność tych zeznań nie implikuje uznania, że nie ma dowodów na wskazane okoliczności, skoro Sąd Okręgowy w ramach swobodnej oceny dowodów uznał je za wiarygodne i na ich podstawie poczynił wspomniane ustalenie faktyczne. Wskazana przez świadka A. P. okoliczność palenia przez A. B. (1) dokumentów, o czym wspomina skarżący (str.9 apelacji) pozostaje bez wpływu

na odpowiedzialność karną w przedmiotowej sprawie oskarżonego K. K..

Gdyby było tak jest twierdzi skarżący, że oskarżony K. K. nie miał żadnego wpływu na działalność gospodarczą A. B. (1) to nie byłoby jakichkolwiek podstaw do tego aby zastanawiał się czy prowadzić firmę (...) po jego śmierci i konsultować się w tej sprawie z T. Z.. Okoliczność ta żadną miarą również nie wskazuje aby wskazaną firmą kierował G. K.. Nadto wskazać należy, że Sąd Okręgowy nie dał wiary zeznaniom T. Z. (skarżący nie zakwestionował tej oceny w wywiezionym środku odwoławczym) w zakresie w jakim twierdziła, że A. B. (1) nie tylko formalnie ale i faktycznie prowadził podmiot (...) (str.65 uzasadnienia wyroku).

Sąd Apelacyjny nie podziela również krytycznej oceny wiarygodności zeznań świadka K. B.. To, że świadek nadużywa alkoholu nie implikuje uznania, że jego zeznania są niewiarygodne. Brak jest również jakichkolwiek podstaw do uznania, że zeznając po raz pierwszy w przedmiotowej sprawie znajdował się pod wpływem alkoholu. Tym bardziej, że zeznania świadka z 2 października 2012r. dotyczą tylko okoliczności śmierci A. B. (1) (k.4868-4869 akt sprawy). Skarżący popada w wewnętrzną sprzeczność w omawianym fragmencie apelacji. Z jednej strony bowiem deprecjonuje zeznania świadka K. B., z drugiej akcentuje, że świadek w żaden sposób nie obciążał oskarżonego K. K. (str.10 apelacji). Wskazać należy ponownie, że – jak już wyżej wskazano w niniejszym uzasadnieniu – zarówno w toku postępowania przygotowawczego,

jak i jurysdykcyjnego świadek zeznał, że to K. K. faktycznie kierował firmą, nie zaś A. B. (1). Podnoszona przez skarżącego okoliczność, że K. B. był skazany za składanie fałszywych zeznań nie znajduje potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym (k.4868, 5509v, 13104 akt sprawy), a skarżący dowodu takiego nie wskazuje. Na marginesie zatem jedynie wskazać należy, że skazanie za składanie fałszywych zeznań nie implikuje uznania, że wszystkie późniejsze, składane w innych sprawach depozycje procesowe danej osoby, nie zasługują na walor wiarygodności. Sąd orzekający dokonuje bowiem każdorazowo swobodnej oceny dowodów zgromadzonych w sprawie będącej przedmiotem jego rozpoznania.

Kwestionując wiarygodność zeznań A. P. i K. B. skarżący całkowicie pomija inne dowody, które potwierdzają słuszność przypisania winy oskarżonemu K. K., a których wiarygodności skarżący nie kwestionuje w wywiedzionym środku odwoławczym. Zeznania pracowników banków: J. L. i T. T. potwierdzają fakt posiadania przez (...) rachunków bankowych w (...) i (...) Banku, a zapisy monitoringu w (...) oddziałach tych banków potwierdzają fakt wypłacania przez oskarżonego K. K. środków pieniężnych oraz dokonywania przez niego czynności bankowych. Świadek T. T. rozpoznał oskarżonego K. K. (k.12984v akt sprawy). Dowody te w połączeniu z zeznaniami A. P. i K. B., ocenione zgodnie z zasadami logicznego rozumowania trafnie doprowadziły Sąd Okręgowy do ustalenia winy

oskarżonego K. K. w przypisanych mu czynach.

Aprobaty Sądu odwoławczego nie zyskały również zarzuty związane z dokonaną przez Sąd I instancji oceną wyjaśnień podejrzanych A. B. (1) i G. K., którzy zmarli jeszcze na etapie postępowania przygotowawczego. Ich depozycje stanowią materiał dowodowy, o czym stanowi przepis art.389 § 3 kpk i podlegają swobodnej ocenie sądu orzekającego. Jak wyżej wskazano, dowody potwierdzające winę oskarżonego K. K. zostały ocenione przez Sąd I instancji w sposób swobodny, a ocena ta zyskała aprobatę Sądu Apelacyjnego. Wobec powyższego za trafną uznać należało dokonaną przez Sąd Okręgowy ocenę dowodu w postaci wyjaśnień podejrzanego A. B. (1). Podejrzany ten będąc przesłuchiwanym korzystał z prawa do składania wyjaśnień. Jego wyjaśnieniom wskazującym na to, że samodzielnie prowadził firmę przeczą wskazane już w niniejszym uzasadnieniu dowody. Za naiwne, a zatem całkowicie niewiarygodne uznać natomiast należy te, w których podał (k. k.2021-2024 akt sprawy), że zatrudniony u niego w charakterze kierowcy oskarżony K. K. był upoważniony do dysponowania kontem (...), ponieważ mieszkał w I. a podejrzany G. K. wypisywał faktury, dokumenty wypłaty pieniędzy w (...) bo A. B. (1) miał problemy z palcami.

Skutku oczekiwanego przez skarżącego nie może przynieść odwoływanie się do tego, że za życia podejrzanego G. K. nie przeprowadzono więcej czynności procesowych z jego udziałem, w szczególności odnoszących się do obciążających go zeznań świadka

A. P.. Okoliczność ta sama w sobie nie daje podstaw do uznania, jak oczekuje tego skarżący, wyjaśnień G. K. za wiarygodne, a tym samym zeznań świadka A. P. za niewiarygodne. Sąd Okręgowy dokonał swobodnej oceny wyjaśnień G. K. (str.81 uzasadnienia wyroku), która zyskała akceptację Sądu odwoławczego. Brak szerszego odniesienia się przez skarżącego do tej oceny zwalnia Sąd II instancji od czynienia dalszych rozważań w tym zakresie i pozwala na odwołanie się do oceny dokonanej przez Sąd I instancji. Sąd odwoławczy może bowiem poprzestać na odwołaniu się do rozważań Sądu I instancji, gdy zarzuty apelacji ograniczają się do gołosłownej polemiki z oceną Sądu (tak: wyrok Sądu Najwyższego z 9 grudnia 2021r. w sprawie II KK 170/21).

Aprobaty Sądu odwoławczego nie zyskała zawarta w omawianej apelacji krytyczna ocena wiarygodności wyjaśnień oskarżonego K. K. dokonana przez Sąd Okręgowy. Skutku oczekiwanego przez skarżącego nie może przynieść relacjonowanie wyjaśnień oskarżonego. Podkreślenia bowiem wymaga, że w polskim procesie karnym oskarżony nie ma obowiązku dostarczania dowodów swej winy, ma swobodę w kształtowaniu swojej linii obrony. Z tego względu okoliczność, że oskarżony składa konsekwentnie w toku całego postępowania nie implikuje sama w sobie uznania, że są one wiarygodne. Wyjaśnienia jego bowiem, jak każdy inny dowód podlegają swobodnej ocenie sądu, również w odniesieniu do innych dowodów zgromadzonych w sprawie. Sąd Okręgowy dokonał takiej oceny (str.81 uzasadnienia wyroku) i zyskała ona aprobatę

Sądu II instancji. Wobec braku odniesienia się przez skarżącego do tej argumentacji przez skarżącego, który poprzestał jedynie na przedstawieniu odmiennej oceny tych depozycji, Sąd Apelacyjny odwołuje się do oceny dokonanej przez Sąd Okręgowy, którą w pełni podziela. Sąd II instancji może bowiem poprzestać na odwołaniu się do rozważań Sądu I instancji, gdy – jak w realiach rozpoznawanej sprawy – zarzuty apelacji ograniczają się do gołosłownej i dowolnej polemiki z oceną Sądu (tak: Sąd Najwyższy w wyroku z 9 grudnia 2021r. w sprawie II KK 170/21).

Żadnego wpływu na odpowiedzialność karną oskarżonego K. K. w przedmiotowej sprawie nie ma kwestia istnienia lub nie dowodów na potwierdzenie związków oskarżonego z firmą (...). Współpraca z tą firmą nie stanowi bowiem przedmiotu zarzutów przypisanych oskarżonemu K. K.. Na marginesie zatem jedynie wskazać należy, że na rozprawie świadek D. N. reprezentujący formalnie (...) zeznał, że zna oskarżonego K. K. (k.13598v akt sprawy)

Rola jaką w przypisanym mu procederze odgrywał oskarżony K. K. sprawia, że zeznania świadka D. S., który podał, że nie zna tego oskarżonego nie implikuje uznania, że brak jest podstaw do przypisania oskarżonemu winy. Zgodnie bowiem zarówno z zarzutem opisanym w pkt. VII petitum zaskarżonego orzeczenia, jak i z ustaleniami Sądu Okręgowego, oskarżony K. K. wydawał A. B. (1) i G. K. polecenia w zakresie przyjmowania poświadczających nieprawdę faktur wystawionych przez firmę (...). O tym zaś, że faktury te poświadczały

nieprawdę świadczą uznane za wiarygodne (str.68 uzasadnienia wyroku) i niekwestionowane przez skarżącego zeznania świadka D. S.. Z tożsamyh względów skutków oczekiwanych przez skarżącego nie może przynieść odwoływanie się do firmy (...). Reprezentujący ją B. K. odmówił składania wyjaśnień (k.8724 akt sprawy), co za zgodą stron zostało ujawnione w trybie art.392 § 2 kpk (k.13298 akt sprawy). O fikcyjnym charakterze działalności tego podmiotu gospodarczego świadczą nie tylko zeznania świadka A. P. ale również niekwestionowana w swej wiarygodności przez skarżącego Decyzja Dyrektora UKS w B. z 21 lutego 2012r. nr (...).

Ad. II a/, b/. Zarzut nie jest zasadny. Z treści wywiedzionej apelacji wynika, że skarżący nie traktuje błędu w ustaleniach faktycznych jako samoistnego uchybienia w obszarze określenia podstawy odpowiedzialności karnej, zarzut takiego błędu wiąże się z obszarem procesowym, tj. kompletnością materiału dowodowego (np. art.167 kpk i art.366 kpk) lub wadliwą i niepełną jego oceną (art.7 kpk i art.410 kpk). Zarzut ten w zakresie, w jakim jest powiązany z uchybieniami procesowymi, może mieć zatem postać błędu „dowolności” lub błędu „braku”. W takiej sytuacji błąd w ustaleniach faktycznych jest w istocie konsekwencją uchybień procesowych, jako pierwotnych; to one bowiem generują wadliwe ustalenia faktyczne. Chodzi przecież o to, że oceny i wnioski wyprowadzone z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego nie odpowiadają zasadom logicznego rozumowania lub że nie przeprowadzono istotnych

dowodów, które mogły mieć wpływ na treść ustaleń faktycznych. W treści analizowanych punktów apelacji można dopatrzeć się zarzutu błędu dowolności, skarżący kwestionuje bowiem dokonaną przez Sąd Okręgowy ocenę dowodów zgromadzonych w sprawie. Sąd ten dokonał swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, na podstawie którego poczynił trafne ustalenia faktyczne w kwestiach istotnych dla odpowiedzialności karnej oskarżonego K. K. w przedmiotowej sprawie. Stąd zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie zasługuje zatem na akceptację.

Apelacja obrońcy oskarżonego R. T.

Ad. I. Przed przystąpieniem do szczegółowego odniesienia się do tego zarzutu wskazać należy, że został on źle sformułowany. Zarzut obrazy prawa materialnego (art.438 pkt 1 kpk) może zostać postawiony jeżeli skarżący nie kwestionuje ustaleń faktycznych, a podważa ocenę prawną czynu polegającą na wadliwej subsumcji ustalonych (niekwestionowanych) faktów pod określony przepis prawa materialnego albo nie zgadza się z dokonaną wykładnią przepisu. Natomiast gdy skarżący neguje kwalifikację prawną czynu ponieważ uważa, że zachowanie oskarżonego przebiegało inaczej niż to ustalił sąd, to podstawą apelacji powinien być zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, a nie obraza prawa materialnego. Jest to pogląd utrwalony w orzecznictwie (patrz: wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z 12 lipca 2021r. II AKa 84/21; wyrok Sądu Najwyższego z 21 marca 2019r. V KK 108/18). Zgodnie z jednolitym stanowiskiem

judykatury, podnoszenie zarzutu obrazy prawa materialnego musi być połączone z akceptacją dotychczasowych ustaleń faktycznych, gdyż tego rodzaju uchybienie sprowadza się do wadliwej subsumcji normy prawnej do niespornego stanu faktycznego (por. np. wyroki Sądu Najwyższego z: 21 marca 2019r. V KK 108/18, z 26 lutego 2009r. WA 3/09; postanowienia Sądu Najwyższego: z 16 stycznia 2019r. II KK 558/17, z 2 grudnia 2008r. III KK 230/08, z 20 listopada 2008r. V KK 158/08, z 29 maja 2008r. V KK 89/08, z 24 stycznia 2007r. II KK 256/06, z 18 stycznia 2007r. III KK 459/06, z 9 stycznia 2002r. V KKN 319/99). Naruszenie przepisu prawa materialnego ma miejsce wówczas, gdy wystąpi błąd subsumcji, a więc gdy prawidłowemu ustaleniu faktycznemu sąd przypisze niewłaściwą kwalifikację prawną, tj. nie zastosuje przepisu prawa materialnego, który ma obowiązek zastosować lub zastosuje przepis prawa materialnego, którego zastosować mu nie wolno. Z treści apelacji wynika natomiast, że obrońca zakwestionował poczynione przez Sąd Okręgowy ustalenia faktyczne. Tak sformułowany zarzut nie przesądza jednak o jego bezzasadności, gdyż Sąd odwoławczy ocenia całość środka odwoławczego ale jednocześnie od profesjonalnych reprezentantów stron oczekuje prawidłowo sformułowanych pism procesowych.

Skarżący zarzucił Sądowi I instancji brak rzetelnej analizy zebranego w sprawie materiału dowodowego pod kątem wypełnienia przez oskarżonego R. T. znamion przestępstwa z art.258 § 1 kk. Sąd II instancji nie podziela tej oceny. Wskazuje

natomiast, że to skarżący zaniechał rzeczowego odniesienia się do argumentacji Sądu Okręgowego (str.86-87 uzasadnienia wyroku) ograniczając się do wskazania poglądów orzecznictwa na kwestię działania w zorganizowanej grupie przestępczej oraz tego, że nie było podporządkowania wśród osób uznanych za działające w ramach grupy i nikt nie wydawał poleceń (str.5 apelacji). Tymczasem już choćby z orzeczenia Sądu Apelacyjnego w Krakowie zacytowanego przez skarżącego wynika, że okolicznością pozwalającą na uznanie, że doszło do wypełnienia przesłanek z art.258 § 1 kk są powiązania między sprawcami umożliwiające popełnienie przestępstwa. W orzecznictwie Sądu Najwyższego i sądów powszechnych utrwalony jest pogląd, że do działania w zorganizowanej grupie przestępczej w rozumieniu art.258 § 1 kk nie jest konieczny określony przywódca. Struktura grupy może mieć bowiem charakter poziomy, ze stałym gronem uczestników koordynujących działalność według ustalonych reguł (patrz: Sąd Apelacyjny w Poznaniu w wyroku z 12 listopada 2020r. w sprawie II AKa 217/18). Podkreślić należy, że stopień wewnętrznego zorganizowania grupy, poziom organizacyjny, jaki ona posiada, uzależniony jest od wielu czynników i z pewnością jest on wyższy w przypadku grup wieloosobowych. Grupy złożone z kilku osób – z oczywistych względów – nie muszą posiadać wysokiego stopnia organizacji, aby efektywnie działać. Sam fakt, że określona grupa nie posiada złożonej struktury organizacyjnej nie odbiera jej cechy zorganizowanej grupy przestępczej, o której mowa w art. 258 § 1

kk. Podnosząc, że oskarżony R. T. prowadził działalność gospodarczą i utrzymywał kontakty z osobami prowadzącymi taką działalność; osoby te współpracowały ze sobą w zakresie swych działalności, nikt nie wydawał nikomu poleceń ani nie był nikomu podporządkowany skarżący zdaje się pomijać tę istotną okoliczność, że współoskarżeni z którymi „współpracował” R. T. nie prowadzili w istocie działalności gospodarczej, byli tzw. słupami a w wystawianych fakturach w pełni świadomie potwierdzali nieistniejące zdarzenia gospodarcze. Oskarżony R. T. – jak ustalił Sąd Okręgowy, a czego skarżący nie zdołał skutecznie zakwestionować – wydawał polecenia m.in. M. K. (pkt IIa, IIc, IIIa, IIIc zarzutów), M. K. (1) (pkt IIa, IId, IIIa, IIId zarzutów), D. N. (pkt II b, IIId zarzutów) dokonywania obrotu fikcyjnymi i podrobionymi fakturami. Sąd I instancji we wskazanej wyżej części uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia wskazał rzeczowo i rzetelnie w czym upatruje znamion popełnienia przez oskarżonego R. T. czynu z art.258 § 1 kk Zyskało to aprobatę Sądu Apelacyjnego, który do poczynionych tam rozważań odsyła. Sąd odwoławczy rozpoznający apelację może bowiem poprzestać na odwołaniu się do rozważań Sądu I instancji, gdy zarzuty apelacji ograniczają się do gołosłownej polemiki z oceną Sądu (tak: wyrok Sądu Najwyższego z 9 grudnia 2021r. w sprawie II KK 170/21).

Ad. II., III. Również i te zarzuty, w sposób tożsamy jak w zarzucie nr I. skarżący nieprawidłowo sformułował. Również bowiem i w tych przypadkach podniósł zarzut obrazy prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu

w istocie kwestionując poczynione przez Sąd Okręgowy ustalenia faktyczne co do wypełnienia przez oskarżonego R. T. znamion przestępstwa z art.270 kk i art.271 kk. Uzasadnienie omawianych zarzutów (str.6 apelacji) zawiera nadto elementy kwestionowania dokonanej przez Sąd I instancji oceny zgromadzonych w sprawie dowodów, co również nie znajduje oparcia w wyartykułowanym zarzucie obrazy prawa materialnego.

Nie ma racji skarżący twierdząc, że Sąd Okręgowy wybierał dowody, które uzasadniały wydanie wyroku skazującego a pominął „dziesiątki świadków którzy zeznawali odmiennie z założeniem Sądu”. Takie stanowisko, w świetle uzasadnienia wyroku zdaje się wskazywać na brak zrozumienia przez skarżącego różnic między pominięciem dowodu (w takim wypadku doszłoby do naruszenia art.410 kpk), a uznaniem określonego dowodu za niewiarygodny. Skutku oczekiwanego przez skarżącego nie może zatem przynieść odwoływanie się do „dziesiątek świadków, którzy zeznawali odmiennie z założeniem Sądu”. Podkreślenia bowiem wymaga, że ustalając stan faktyczny Sąd nie ma obowiązku opierania się na dowodach korzystnych dla oskarżonego (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z 21 grudnia 2020r. w sprawie V KS 31/20). Sąd ma obowiązek dokonać oceny wszystkich dowodów istotnych dla rozstrzygnięcia, ustalenia faktyczne zaś oprzeć na dowodach uznanych za wiarygodne (podobnie Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z 25 listopada 2019r. w sprawie II AKa 264/18). Skarżący poza ogólną uwagą o istnieniu dowodów niepotwierdzających ustalonego

przez Sąd I instancji stanu faktycznego nie wykazał aby ocena dowodów dokonana przez Sąd Okręgowy była sprzeczna z dyrektywami określonymi w art.7 kpk. Tymczasem, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, nie jest to wystarczające do skutecznego zakwestionowania oceny dowodów dokonanej przez Sąd. Skarżący winien bowiem wykazać jakich konkretnych uchybień w świetle wskazań wiedzy, doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania dopuścił się sąd w dokonanej ocenie materiału dowodowego, a nie tylko ograniczenia się do własnej oceny tego materiału (tak: wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z 27 października 2021r. w sprawie II AKa 149/21; postanowienia Sądu Najwyższego z: 8 września 2022r. w sprawie II KK 196/22, 27 maja 2021r. w sprawie V KK 189/21, 24 lutego 2021r. w sprawie II KK 172/20). Przechodząc na grunt rozpoznawanej sprawy podkreślenia wymaga, że Sąd Okręgowy ocenił wiarygodność wszystkich istotnych w sprawie dowodów, jedne uznając za wiarygodne, innym tego waloru odmawiając. Tok swojego rozumowania przedstawił w niezwykle przejrzystym i wnikliwym uzasadnieniu, które pozwala z łatwością ustalić, które dowody w odniesieniu do oskarżonego R. T. uznał za wiarygodne na nich opierając ustalenia faktyczne (str.38-64 uzasadnienia wyroku), jakie uznał za niewiarygodne (str.71-78 uzasadnienia wyroku) lub niemające znaczenia (str.81-85 uzasadnienia wyroku). Skarżący w żaden rzeczowy sposób nie odniósł się do tych rozważań, nie podniósł żadnego konkretnego argumentu przemawiającego za uznaniem oceny Sądu I instancji

za nieuprawnioną. Bez znaczenia dla odpowiedzialności karnej oskarżonego R. T., któremu przypisano w przedmiotowej sprawie sprawstwo polecające w poświadczaniu nieprawdy w dokumentach w postaci faktur (pkt 1 zaskarżonego wyroku) oraz sprawstwo w podrobieniu faktur (pkt 5 zaskarżonego wyroku) pozostaje podnoszona przez skarżącego okoliczność, że oskarżony prowadził działalność gospodarczą. Przypisane mu bowiem czyny dotyczą podmiotów („A. K.” - pkt IIa zarzutów, (...) pkt IIb zarzutów, (...) – pkt IIc zarzutów, (...) – pkt IId zarzutów), które formalnie prowadzone były przez inne osoby, faktycznie zaś decyzyjnym w nich był oskarżony R. T. oraz firmy jego żony J. T. - PPHU (...) (pkt IV zarzutów). Skutku oczekiwanego przez skarżącego nie może zatem również przynieść zarzut skarżącego, że Sąd nie ustalił ile rzeczywiście towaru zakupił i sprzedał R. T. i ile na ten posiadał środków pieniężnych. Skarżący nie wykazał bowiem związku między wskazywanymi okolicznościami a odpowiedzialnością oskarżonego R. T. w przedmiotowej sprawie.

Skoro karalny jest nieudokumentowany obrót złomem, bez znaczenia pozostaje w jakiej części (i czy w ogóle – uwaga SA) obrót złomem został prawidłowo udokumentowany.

Skutku oczekiwanego przez skarżącego nie może również przynieść podnoszenie, że nie ustalono źródła pochodzenia złomu. Istotą bowiem przypisanych oskarżonemu R. T. przestępstw przeciwko wiarygodności dokumentów jest to, że:

1) do nabycia złomu nie doszło, a mimo to wystawiono faktury poświadczające te rzekome transakcje

lub

2) brak jest rzetelnych faktur świadczących o nabyciu złomu i uiszczeniu w związku z tym podatku VAT, co doprowadziło do legalizacji złomu niewiadomego pochodzenia. Niemożność ustalenia źródła pochodzenia złomu jest zatem w tym zakresie istotą przypisanego oskarżonemu przestępstwa.

Wbrew twierdzeniom skarżącego (str.6 apelacji), Sąd Okręgowy wskazał w czym upatruje wypełnienia przez oskarżonego R. T. znamion przypisanych mu przestępstw (str.85-93 uzasadnienia wyroku) i do przedstawionych tam rozważań jako trafnych Sąd Apelacyjny odwołuje się nie widząc potrzeby powtarzania ich w tym miejscu. Skarżący bowiem również i w tym zakresie nie podjął rzeczowej polemiki ze stanowiskiem Sądu Okręgowego, co – w połączeniu z akceptacją stanowiska Sądu I instancji - zwalnia Sąd odwoławczy od dalszych rozważań. Wskazać jedynie należy, że brak jest podstaw do kwestionowania zamiaru kierunkowego z jakim działał oskarżony R. T.. Nierzetelne faktury zostały bowiem użyte w celu użycia za autentyczne, w dokumentach (fakturach) poświadczono nieprawdę w celu osiągnięcia korzyści majątkowej (obniżenia należności podatkowych) i korzyść tę oskarżony osiągnął, o czym świadczy choćby opis czynu przypisanego mu w pkt 7 zaskarżonego wyroku. Przestępstwo z „prania pieniędzy” z art.299 kk nie jest natomiast przestępstwem

kierunkowym, może być popełnione nawet z zamiarem ewentualnym (tak Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z 12 października 2018r. w sprawie II AKa 353/18). Kierunkowy zamiar w przypadku przestępstw charakteryzujących się nim został wykazany również w odniesieniu do drugiego z oskarżonych – K. K.. Uwagę tę jednak Sąd odwoławczy czyni jedynie na marginesie, gdyż gravamen obrońcy oskarżonego R. T. nie obejmuje czynów przypisanych oskarżonemu K. K.. Nie przypisano im nawet działania wspólnie i w porozumieniu. Marginalnie zatem również jedynie wskazać należy, że w sprawie będącej przedmiotem rozpoznania jest dwóch oskarżonych; mówienie zatem o „wszystkich oskarżonych” (str.6 apelacji), co sugeruje co najmniej kilka osób jest pewnego rodzaju nadużyciem.

Za całkowicie dowolne i gołosłowne uznać należy twierdzenie skarżącego (str.6 apelacji), że brak jest niewątpliwych podstaw do przyjęcia jakoby fizycznie brak było złomu, którego obrót był udokumentowany fakturami VAT. Tak ogólny zarzut, bez choćby próby zakwestionowania wiarygodności dowodów, które swobodnie ocenione przez Sąd Okręgowy pozwoliły na poczynienie odmiennych niż pogląd skarżącego ustaleń zwalnia Sąd odwoławczy od szerszego odniesienia się do tego stanowiska. Wystarczającym będzie odwołanie się w tym miejscu do dowodów wskazanych przez Sąd w części motywacyjnej zaskarżonego orzeczenia. Całkowicie niezrozumiałe dla Sądu II instancji jest stanowisko skarżącego (str.7 apelacji), że zachowanie oskarżonego winno być uznane za wypełniające znamiona czynów stypizowanych w kodeksie karno

skarbowym, a nie kodeksie karnym (użyte przez skarżącego określenie „kodeksie skarbowym” Sąd Apelacyjny uznał za oczywistą omyłkę pisarską). Oskarżonemu R. T. w pkt. 2 i 3 zaskarżonego wyroku przypisano wszak wypełnienie znamion przestępstw zarówno z Kodeksu karnego, jak i Kodeksu karnego skarbowego i uznając, że doszło do idealnego zbiegu przestępstw, zastosowano art.8 § 2 kks (pkt 4 zaskarżonego wyroku).

Ad. IV. Zarzut braku wskazania tzw. przestępstwa bazowego w związku z przypisaniem oskarżonemu R. T. czynu z art.299 kk jest z gruntu chybiony. Sąd Okręgowy bowiem w pkt 7 zaskarżonego wyroku odniósł się do zarzutów aktu oskarżenia, w których wskazano przestępstwo bazowe (str.96-97 wyroku), od słów „pochodzące z korzyści związanych z popełnieniem czynu zabronionego polegającego na wystawieniu przez wymienionego w ramach ww firmy poświadczających nieprawdę faktur VAT (...)”.

Ad. V. Zarzut nie jest trafny. Z treści wywiedzionej apelacji wynika, że podobnie jak obrońca współoskarżonego K. K., skarżący nie traktuje błędu w ustaleniach faktycznych jako samoistnego uchybienia w obszarze określenia podstawy odpowiedzialności karnej, zarzut takiego błędu wiążąc z obszarem procesowym, tj. kompletnością materiału dowodowego (np. art.167 kpk i art.366 kpk) lub wadliwą i niepełną jego oceną (art.7 kpk i art.410 kpk). W związku z powyższym Sąd odwoławczy odsyła w tym miejscu do rozważań natury ogólnej poczynionych już w niniejszym uzasadnieniu przy omawianiu pkt.

II zarzutów apelacji wywiedzionej przez obrońcę oskarżonego K. K., gdyż zachowują one aktualność w omawianej apelacji. Wskazać jedynie należy, że również i w odniesieniu do oskarżonego R. T. Sąd Okręgowy dokonał swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, na podstawie którego poczynił trafne ustalenia faktyczne w kwestiach istotnych dla odpowiedzialności karnej tego oskarżonego w przedmiotowej sprawie. Stąd zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie zasługuje zatem na akceptację.

Całkowicie chybiony jest zarzut dowolnego wyliczenia przez Sąd Okręgowy „przedmiotu czynności wykonawczej” (str.7 apelacji). Skarżący nie wykazał aby określone w przypisanych oskarżonemu R. T. czynach kwoty, które Sąd Okręgowy ustalił w oparciu m.in. o decyzje organów skarbowych były błędnie obliczone. Skoro tak, to nie sposób za zasadny uznać omawiany zarzut, a Sąd odwoławczy zwolniony jest od szerszych rozważań w tym zakresie. Sąd II instancji w pełni podziela pogląd wyrażony przez Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyrokach z: 25 listopada 2022r. w sprawie II AKa 65/20 i 5 lutego 2020r. w sprawie II AKa 119/19, że skoro Sąd Okręgowy przyjął tożsame w decyzjach podatkowych kwoty oznacza, że podzielił metodologię i sposób wyliczenia uszczuplonego podatku VAT, którą zaprezentowały organy skarbowe. Treść dokumentów organów skarbowych jest zrozumiała, jasna. Zaprezentowane w nich wywody są logiczne, ale też zgodne w przywołanymi w nich przepisami. Wobec powyższego brak bardziej precyzyjnego wyjaśnienia w uzasadnieniu zaskarżonego

orzeczenia powodów, dla których Sąd orzekający dokonał ustalenia łącznej kwoty uszczuplonego podatku od towarów i usług nie świadczy o wadliwości zaskarżonego orzeczenia. Z tożsamyh względów za chybiony uznać należy zarzut związany z ustaleniem kwoty stanowiącej korzyść majątkową objętą przypadkiem w trybie art.299 § 7 kk.

Aprobaty Sądu odwoławczego nie zyskało również stanowisko skarżącego, że w przedmiotowej sprawie doszło do obrazy art.5 § 2 kpk (str.8-9 apelacji). Sąd poczynił bowiem nie budzące jego wątpliwości ustalenia faktyczne, a zatem nie powziął wątpliwości w tej kwestii. Unormowana w przepisie art.5 § 2 kpk zasada in dubio pro reo nie może stwarzać pretekstu do uproszczonego traktowania wątpliwości. Jak bowiem wyraźnie wynika z jego brzmienia, reguła ta ma zastosowanie dopiero wtedy, gdy mimo wszelkich starań organu prowadzącego postępowanie nie da się usunąć występujących wątpliwości. Jest to więc swoista „ostateczność” – „dyrektywa ostatecznego wyjścia”. Wszelka wątpliwość w zakresie ustaleń faktycznych powinna być wyjaśniona i usunięta przez wszechstronną inicjatywę dowodową organu procesowego i gruntowną analizę całego dostępnego materiału dowodowego. Dopiero wtedy, gdy po wykorzystaniu wszelkich istniejących możliwości wątpliwość nie zostanie usunięta, należy ją wytłumaczyć w sposób korzystny dla oskarżonego. Należy również podkreślić, że wątpliwości o jakich mowa w art.5 § 2 kpk to wątpliwości Sądu, nie zaś strony procesowej wyrażającej odmienny pogląd w

przedmiocie oceny całokształtu ujawnionego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności oceny wiarygodności dowodów stanowiących podstawę ustaleń faktycznych. Na tożsame stanowisko wskazał sam skarżący powołując się na orzeczenia Sądu Najwyższego (str.9 apelacji). Nie można zatem zasadnie stawiać zarzutu obrazy przepisu art.5 § 2 kpk podnosząc wątpliwości strony, a konkretnie obrońcy oskarżonego co do treści ustaleń faktycznych, bowiem dla oceny czy w sprawie doszło do naruszenia zasady in dubio pro reo istotne jest jedynie to czy sąd powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego (patrz: wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 15 lipca 2010r. w sprawie II AKa 183/10). W przedmiotowej sprawie Sąd Okręgowy poczynił ustalenia faktyczne w sposób niewątpliwy, po dokonanej w sposób swobodny, zgodny z dyrektywami zawartymi w przepisach art.7 kpk i art.410 kpk ocenie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie. Podkreślenia również wymaga, że zasada in dubio pro reo nie nakazuje sądowi orzekającemu czynienia ustaleń w oparciu o dowody najbardziej korzystne dla oskarżonego.

Ad. VI. Aprobaty Sądu odwoławczego nie zyskał również zarzut obrazy art. 7 kpk. Sąd odwoławczy w tym miejscu odwołuje się do rozważań natury ogólnej poczynionych przy rozpoznawaniu zarzutu z pkt I c/, d/, e/ apelacji wywiedzionej przez obrońcę oskarżonego K. K., które są aktualne również w odniesieniu do obecnie omawianego środka

odwoławczego i brak jest podstaw do ponownego przytaczania ich w tym miejscu. Stanowiące gołosłowną polemikę z rzetelną oceną dowodów dokonaną przez Sąd Okręgowy stwierdzenie, że sąd ten dokonał wybiórczej, jednostronnej, przekroczeniem zasady swobodnej oceny dowodów oceny zeznań świadków nie może przynieść oczekiwanych przez skarżącego rezultatów, tj. podważenia trafności oceny dowodów dokonanej przez Sąd I instancji. Skarżący poza stwierdzeniem (str.7-8 apelacji), że Sąd w uzasadnieniu uwypuklił zeznania obciążające oskarżonego R. T., na niewiarygodne lub nieistotne uznając zeznania przeczące winie oskarżonego nie wykazał aby ocena zeznań świadków dokonana przez Sąd była sprzeczna z dyrektywami określonymi w art.7 kpk. Tymczasem, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, nie jest to wystarczające do skutecznego zakwestionowania oceny dowodów dokonanej przez Sąd. Skarżący winien bowiem wykazać jakich konkretnych uchybień w świetle wskazań wiedzy, doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania dopuścił się sąd w dokonanej ocenie materiału dowodowego, a nie tylko ograniczenia się do własnej, i to wyjątkowo lakonicznej, oceny tego materiału (tak: wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z 27 października 2021r. w sprawie II AKa 149/21; postanowienia Sądu Najwyższego z: 8 września 2022r. w sprawie II KK 196/22, 27 maja 2021r. w sprawie V KK 189/21, 24 lutego 2021r. w sprawie II KK 172/20).

Ad. VII. Zarzut jest całkowicie chybiony. Skarżący w najmniejszym nawet stopniu nie wykazał aby

w przedmiotowej sprawie, w szczególności w odniesieniu do oskarżonego R. T., doszło do naruszenia zasady bezstronności/obiektywizmu o jakiej mowa w art.4 kpk. Zwalnia to Sąd odwoławczy od szerszych rozważań w tym zakresie, gdyż nie ma on możliwości ustosunkowania się do argumentacji skarżącego, skoro jej brak. Odwołuje się jedynie w tym miejscu do uwag natury ogólnej dotyczących zarzutów obrazy art.4 kpk a poczynionych już w niniejszym uzasadnieniu przy omawianiu apelacji wywiedzionej przez obrońcę oskarżonego K. K.. Zachowują one bowiem swą aktualność i brak jest podstaw do ponownego przytaczania ich w tym miejscu.

Podobnie niepoparty jakąkolwiek argumentacją jest zarzut obrazy art.410 kpk. Zwalnia to również Sąd odwoławczy od szerszych rozważań w tym zakresie, gdyż nie ma on możliwości ustosunkowania się do argumentacji skarżącego, skoro jej brak. Wskazać zatem jedynie należy, że obowiązek wynikający z treści przepisu art.410 kpk związany jest z tym, że sąd rozstrzyga w sprawie, przyjmując za podstawę swej decyzji całokształt okoliczności, ale tylko tych, które zostały ujawnione w toku rozprawy głównej, nawet jeżeli nie będą one stanowiły podstawy ustaleń faktycznych (por.: postanowienia Sądu Najwyższego: z 5 maja 2006r. w sprawie III KK 351/05, z 8 marca 2006r. w sprawie III KK 246/05; wyrok Sądu Najwyższego z 4 kwietnia 2006r. w sprawie IV KK 454/05). Przepis ten określa zatem podstawę dowodową wyroku. Ujawnienie okoliczności następuje zaś w drodze przeprowadzenia dowodów, przede wszystkim bezpośrednio (przesłuchanie osób, zapoznanie

się z dowodem rzeczowym przez jego oględziny lub ujawnienie - odczytanie jego treści) albo pośrednio (odczytanie wyjaśnień, zeznań, opinii, ekspertyz, treści dokumentów albo uznanie ich za ujawnione, a także wykonanie czynności procesowych przez sędziego wyznaczonego ze składu orzekającego albo sąd wezwany). Całokształt okoliczności, jako podstawa wyroku, oznacza więc, że orzekający sąd rozstrzygając w sprawie rozważyć musi wszystkie okoliczności, jakie zostały ujawnione, zgodnie z prawem procesowym, w toku rozprawy, ocenić je zgodnie z wymogami określonymi w art.7 kpk, a następnie dokonać ustaleń dotyczących okoliczności istotnych w sprawie, wynikających z dowodów uznanych przez siebie za wiarygodne (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 24 marca 2022r. w sprawie II Aka 278/20, wyrok Sądu Najwyższego z 26 sierpnia 1998 r. w sprawie IV KKN 324/98). Brak jest podstaw do uznania, że w realiach przedmiotowej sprawy doszło do naruszenia przepisu art.410 kpk.

Całkowicie chybiony jest zarzut obrazy art.424 kpk; również i on nie został poparty jakąkolwiek argumentacją, do której mógłby odnieść się Sąd odwoławczy.

Uzasadnienie zaskarżonego orzeczenia spełnia wymogi określone ustawą i pozwala na prześledzenie toku rozumowania Sądu I instancji. Sporządzenie uzasadnienia rozstrzygnięcia zawartego w wyroku jest istotnym składnikiem prawa do rzetelnego procesu karnego. Tak stwierdził Trybunał Konstytucyjny w postanowieniu z 11 kwietnia 2005r., SK 48/04:

„uzasadnianie orzeczeń sądowych jest decydującym komponentem prawa do rzetelnego sądu jako konstytucyjnie chronionego prawa jednostki". Uzasadnienie to spełnia w postępowaniu karnym szereg istotnych funkcji: wymusza samokontrolę sądu, który musi wykazać, że orzeczenie jest materialnie i formalnie prawidłowe oraz odpowiada wymogom sprawiedliwości, dokumentuje argumenty przemawiające za przyjętym rozstrzygnięciem, jest podstawą kontroli zewnętrznej przez organy wyższych instancji, służy indywidualnej akceptacji orzeczenia, umacnia poczucie zaufania społecznego i demokratycznej kontroli nad wymiarem sprawiedliwości, wzmacnia bezpieczeństwo prawne (tak Trybunał Konstytucyjny w wyroku z 16 stycznia 2006r. SK 30/05). Takie stanowisko zostało wyrażone również w orzecznictwie Europejskiego Trybunału Praw Człowieka (zob. decyzja z 7 maja 2002r. w sprawie Walczak przeciwko Polsce). W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazywano, że „uzasadnienie ma za cel, nie tylko przekonać o trafności zaskarżonego orzeczenia sąd odwoławczy lub kasacyjny, bo te o jego trafności niekiedy mogą powziąć przekonanie po analizie zebranych w sprawie materiałów dowodowych, ale także strony (w tym - co szczególnie ważne - oskarżonych) oraz środki społecznego przekazu, które na podstawie uzasadnienia przede wszystkim tę trafność oceniają, a w każdym razie wyrabiają w sobie przekonanie o rzetelności wyrokowania. Uzasadnienie obok pełnienia funkcji procesowej, buduje autorytet wymiaru sprawiedliwości i kształtuje zewnętrzne przekonanie o sprawiedliwości orzeczenia, wobec

czego tolerowanie w obrocie prawnym orzeczeń uzasadnionych w sposób rażąco odbiegających od reguł określonych w art. 457 i 424 k.p.k. nie jest możliwe" (zob.: wyrok Sądu Najwyższego z 4 listopada 2003r. sygn. akt V KK 74/03). Uzasadnienie wyroku jest źródłem informacji, o tym, czy ocena dowodów dokonana przez Sąd I instancji jest swobodną, a tym samym podlega ochronie wynikającej z przepisu art.7 kpk. Przenosząc te rozważania na grunt rozpoznawanej sprawy podkreślenia wymaga, że uzasadnienie w sprawie tak obszernej, tak pod względem ilości zarzutów, jak i zgromadzonego materiału dowodowego sporządzone jest w sposób wzorcowy. Sąd Okręgowy szczegółowo i w sposób bardzo przejrzysty odniósł się do każdego ustalenia faktycznego, dowodów, na których je oparł, przyjętej kwalifikacji prawnej czynów oraz wymierzonych kar. Całkowicie gołosłowny, niepoparty żadną argumentacją zarzut obraz art.424 kpk uznać zatem należy za niezasadny.

Wnioski

Apelacja Prokuratora

1. zmiana zaskarżonego wyroku poprzez rozwiązanie węzła kary łącznej pozbawienia wolności R. T. orzeczonej w pkt. 8 sentencji wyroku,

2. zmiana zaskarżonego wyroku w pkt. 2 poprzez orzeczenie wobec R. T. kary jednostkowej pozbawienia wolności w wymiarze 5 lat oraz grzywny w wymiarze 160 stawek dziennych po 100 zł każda,

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

<p>3. zmiana zaskarżonego wyroku w pkt. 4 poprzez uznanie, iż kara 5 lat pozbawienia wolności orzeczona w punkcie 2 jako surowsza podlega wykonaniu na podstawie art. 8 § 2 k.k.s.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny</p>
<p>4. zmiana zaskarżonego wyroku w pkt. 7 poprzez orzeczenie wobec R. T. kary jednostkowej pozbawienia wolności w wymiarze 10 lat,</p>	<p># częściowo zasadny # niezasadny # zasadny</p>
<p>5. zmiana zaskarżonego wyroku w pkt. 8 poprzez orzeczenie wobec R. T. kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze 12 lat za przestępstwa wskazane w pkt. 1, 2, 3, 5,6 i 7 wyroku, przy uwzględnieniu niniejszych wniosków apelacyjnych, w pozostałym niezaskarżonym zakresie o utrzymanie wyroku w mocy.</p>	<p># częściowo zasadny # niezasadny # zasadne # częściowo zasadne # niezasadne # zasadne</p>
<p>Apelacja obrońcy oskarżonego K. K.</p>	<p># częściowo zasadne # niezasadne</p>
<ul style="list-style-type: none"> • zażądanie z Banku (...) Oddział w I. historii konta - historii operacji za okres 10.01.2021 do 31.12.2012r. na koncie (...), którego właścicielem był A. B. (1) zam. M. (...), (...) S. PESEL (...) lub (...), M. (...), (...) S. - NIP (...), REGON (...), oraz informacji kto był upoważniony do tego konta, czy upoważnioną była A. P. c. K. i T. PESEL (...), wówczas zamieszkała M. (...), (...) S., kto i w jakiej dacie pobierał pieniądze z tego konta, ile razy z tego konta pobrała pieniądze i w jakiej wysokości A. P. - na okoliczność oceny i weryfikacji wiarygodności zeznań tego świadka, który obciąża oskarżonego w zamian za uniknięcie odpowiedzialności karnej; 	

- zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów,

ewentualnie:

- uchylene zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowni I instancji.

Apelacja obrońcy oskarżonego R. T.

1. zmiana zaskarżonego wyroku w części dotyczącej R. T. poprzez uniewinnienie oskarżonego

ewentualnie

2. uchylene i przekazanie sprawy Sądowi I Instancji do ponownego rozpoznania.

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Apelacja Prokuratora

o.o.1 Niezasadność zarzutów apelacyjnych.

Apelacja obrońcy oskarżonego K. K.

o.o.2 Ad. tiret pierwsze. Brak znaczenia wnioskowanego dowodu dla rozstrzygnięcia sprawy.

o.o.3 Ad tiret drugie. Niezasadność zarzutów apelacyjnych.

Ad. tiret trzecie. Brak jest podstaw do uznania, że zachodzą przesłanki do uchylene zaskarżonego orzeczenia w odniesieniu do oskarżonego K. K. i przekazania sprawy do

ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. Wniosek o charakterze kasatoryjnym nie jest zasadny wobec niezasadności podniesionych zarzutów. Na marginesie zatem jedynie wskazać należy, że wniosek ten nie został w żaden sposób umotywowany. Podkreślenia tymczasem wymaga, że zgodnie z aktualnym oraz mającym zastosowanie w przedmiotowej sprawie brzmieniem przepisu art.437 § 2 kpk, uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art.439 § 1 kk (skarżący nie podniósł takiego zarzutu, a Sąd odwoławczy nie stwierdza zaistnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej) i art.454 kk (nie ma zastosowania w przedmiotowej sprawie) lub jeżeli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości (skarżący nie wskazał okoliczności świadczących o takiej potrzebie, a Sąd odwoławczy nie stwierdza ich zaistnienia).

***Apelacja obrońcy oskarżonego
R. T.***

***o.o.4Ad.1. Niezasadność
zarzutów apelacyjnych.***

Ad. 2. Brak jest podstaw do uznania, że zachodzą przesłanki do uchylenia zaskarżonego orzeczenia w odniesieniu do oskarżonego R. T. i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. Również i w tym środku odwoławczym skarżący w żaden sposób nie umotywował tego wniosku. Sąd Apelacyjny w tym miejscu odwołuje się do uwag poczynionych przy ocenie wniosku z tiretu trzeciej apelacji obrońcy

oskarżonego K. K., które zachowują pełną aktualność.

1 OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU

1.

Nie dotyczy

Zwiążle o powodach uwzględnienia okoliczności

Nie dotyczy

1 ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO

0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji

0.11.

Przedmiot utrzymania w mocy

0.1 Zaskarżony wyrok

Zwiążle o powodach utrzymania w mocy

Niezasadność zarzutów apelacyjnych, brak przesłanek z art.439 kpk i art.440 kpk.

0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji

0.0.11.

Przedmiot i zakres zmiany

0.0.1 Nie dotyczy

Zwiążle o powodach zmiany

Nie dotyczy

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji

0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.	Nie dotyczy	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
Nie dotyczy		
4.1.	Nie dotyczy	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
Nie dotyczy		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
II.	Na mocy przepisów § 2, § 4 ust.1, § 17 ust.2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3.10.2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu orzeczono o kosztach obrony z urzędu udzielonej oskarżonemu R. T. w postępowaniu odwoławczym.	
1Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
III. IV.	<p>O kosztach sądowych w postępowaniu odwoławczym w odniesieniu do oskarżonego R. T. Sąd Apelacyjny orzekł na mocy art.626 § 1 kpk w zw. z art.624 kpk i zwolnił oskarżonego od opłaty za postępowanie odwoławcze, a jego wydatkami obciążył Skarb Państwa uznając, że w aktualnej sytuacji finansowej oskarżonego i w perspektywie odbycia orzeczonej kary pozbawienia wolności obciążanie go nimi stanowiłoby dla niego nadmierną uciążliwość.</p> <p>Na mocy przepisu art.626 § 1 kpk, art. 1, art.2 ust. 1 pkt 4, art.6 ustawy z 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych Sąd Apelacyjny wymierzył oskarżonemu K. K. opłatę za drugą instancję w wysokości 300 zł. oraz obciążył go wydatkami postępowania odwoławczego w części związanej z jego w nim udziałem. Uznał bowiem, że brak jest podstaw do zwolnienia go od obowiązku ich ponoszenia.</p>

1PODPISY

1.3. Granice zaskarżenia	
---------------------------------	--

Kolejny numer załącznika	1.		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego K. K.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wina		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany		

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	2.

Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego R. T.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wina		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej		

	orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana